

Øvrige, som under denne Sags 1ste Behandling dannede Minoriteten, udtrykkelig udtalte mig for, at samtlige de astraadte Ministre skulde drages til Straffeanfvar, samt at Erstatningskrav skulde gøres gjældende for en ikke ubetydelig Deel af de af Krigsministeren stedsfundne Udgifter, og dette er vedblivende min Mening. Med Hensyn til alt øvrigt mod mig Anførte, skal jeg henvise til Rigsdagstidenden. Der ere saavel mine som mine Modstanderes Argumenter anførte, og der vil Enhver kunne læse dem og veie dem mod hinanden.

Grundtvig: Ja, jeg hører jo nok, at den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amt's 1ste Valgtreds (Tutein) ikke vil ansees for at forsvare det afgaaede Ministerium, og jeg skal da heller ikke lægge videre Vægt derpaa, men at han har angrebet Rigsdagen, angrebet den, forsaavidt den har taget og vil gjentage sin Beslutning om i dette Omfang at sætte det afgaaede Ministerium under Tiltate, det er ganske vist, idet han har sagt, at det var uretfærdigt og uklogt. Dersom den ærede Rigsdagsmand imidlertid vilde lempe sine Udtryk lidt, skulde jeg, uagtet jeg ikke kan være enig med ham om Sagen, dog ialtsaldenes med ham om Udtrykket, dersom han vilde nøies med at sige, at Rigsdagen herved ikke havde viist sig retfærdig nok eller klog nok, men det er kun, fordi jeg ikke troer, at enten Retfærdighed eller Klogskab endnu er gjort Tyldest ved det Omfang, eller rettere sagt ved den Indskrænkning, som har fundet Sted ved Søgmaalet. Den ærede Rigsdagsmand fremstillede sit skiftende Forhold, siden han først indtraadte som Rigsdagsmand i October Maaned; han anførte saaledes de flere forskjellige Trin, hvorpaa han havde staaet i sine Betragtninger af det afgaaede Ministerium, og i sin Stemmegivning, men han forbigik imidlertid Gæt, som dog for Fuldstændighedens Skyld maa ansees for nødvendigt, og det var, hvad jeg godt husker, at jeg hørte min ærede Gjenbo selv oplæse, de Indstillinger fra Krigsministeren, som dengang efter hans Overbeviisning vidnede saa klart imod ham, at det var umuligt Andet, end at man maatte kræve ham til Ansvar derfor.

(Tutein: Til Straffansvar!). Jeg veed ikke, hvorvidt den ærede Taler allerede dengang meente, at han ikke skulde kræves til Erstatning, men det synes mig, at ligesaa lidt som vi have Ret til at kræve dem til Straffeanfvar, ligesaa lidt have vi Ret til at kræve Erstatning af dem, uden forsaavidt de forsætligt og vitterligt uden Thingets Samtykke have overstredet Bevillingen — altsaa der er den samme Retgrund, og jeg indseer ikke, hvorledes det skulde blive uretfærdigt at kræve dem til Ansvar og forlange dem til Straf, men ikke kræve dem til Erstatning. Naar endelig den ærede Rigsdagsmand, hvad der ikke vil kunne nægtes, har søgt at røre vore Hjertes til Medlidenskab mod disse Mænd, der kunne blive bragte til Bettelstaven, og han desuagtet vilde gjælde for at være deres Forsvarer, saa veed jeg virkelig ikke, hvad han vil; thi han sagde, at Marsagen til hans forandrede Betragtning og Stemmegivning var den, at Ministeriet dengang stod ved Magtens Fylde, og truede Rigsdagens og Folkets Frihed, men at det nu var berøvet Magten, og nu skulde derfor Skaansomhed og Medlidenskab herfæ, og det skulde være, fordi man ellers aldrig kunde vente sig en stærk og sikker Regjering, fordi det ikke var muligt, at nogen Regjering kunde handle med Kraft og Estertryk, naar den skulde behandles saaledes; men een Ting blandt mange andre synes den ærede Taler reent at glemme, nemlig at dengang Ministrene stode ved Magt, dengang de havde en truende Stilling baade til Rigsdagen og til Folket, og en truende Stilling, som de aldeles ikke lagde Skjul paa, da saa vi jo, at det var umuligt at tiltale dem, de gjorde det selv umuligt, de opløste os, efter min Mening, med dobbelt Uret, men i alt Fald med en Uret, saa aabenbar, som den Sandhed, at paa den Maade kunde et Ministerium aldrig blive tiltalt; hvad det end gjorde. Mener altsaa den ærede Taler, at det kun var rigtigt at tiltale Ministrene paa den Tid, da de ikke kunde tiltales, og at derfor skulle vi nu lade være at tiltale dem, da det er blevet muligt, nu skulde vi opgive Tiltalen af Skaansomhed, og dersom det skulde være for et tilkommende Ministeriums Skyld at vi skulle gjøre det, saa maatte det jo være